

» Λονδίνω, ὅπου, λέγει, ὑπῆγε πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς δύο ζῶντας τότε μεγάλους φωστῆρας τῶν ἐπιστημῶν ἐν Ἀγγλίᾳ, τὸν Λώκιον καὶ τὸν Νεύτωνα, ὠδηγήθη καὶ εὔρε τὸν φιλόσοφον ἐν μικρᾷ τινι λέσχῃ, ὅπου συνείθιζε νὰ διατριβῇ τακτικῶς δύο ὥρας καθ' ἑσπέραν, περικυκλούμενον τότε ὑπὸ πολλῶν μικρῶν παιδιῶν, εἰς τὰ ὁποῖα διηγεῖτο μετὰ πατρικῆς φιλοστοργίας ἠθικὰ διηγημάτια. Ὁ Ἴταλὸς προσῆλθε καὶ, ἀναγγείλας ἑαυτὸν, ἐχαίρετῆσεν εὐλαβῶς. Ὁ Λώκιος, προσηκωθεὶς, ἀντεχαιρέτησε μετὰ τινοῦ δειλίας. Ἄλλ' ὁ φίλος ἤρχισε τότε νὰ τὸν δοξολογῇ, ὀνομάζων αὐτὸν ὑπατοῦ τῶν φιλοσόφων, καύχημα τῆς Ἀγγλίας, ἀγλαΐσμα τοῦ αἰῶνος, κτλ. κτλ. Ὁ δυστυχῆς Λώκιος ἐστενωχωρεῖτο, ἠρυθρία, ἐβασανίζετο καὶ μόλις ἠδύνατο τὸ πρῶτον νὰ τραυλίσῃ διακεκομμένας τινὰς λέξεις—Κύριε... σὰς παρακαλῶ... δὲν εἶμαι ἄξιος... —Καὶ πῶς, σοφώτατε ἄνερ, δὲν γνωρίζετε ὅτι ἡ δόξα τοῦ ὀνόματος ὑμῶν φθάσκει σήμερον εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης! (Τὸν ἄθλιον Λώκιον! ὁποῖον μαρτύριον!) Τὸ περιεκλεῖς ὑμῶν σύγγραμμα «περὶ τῆς ἀνθρωπίνης νοήσεως» δὲν τὸ θαυμάζει μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὁλόκληρος ὁ πεπαιδευμένος κόσμος;—Ἐτόλμησα νὰ ρίψω... ἰδέας τινὰς... εἰς τὴν δημοσιότητα... προκαλῶν τὴν κρίσιν τῶν εἰδημόνων... καὶ ἐπιθυμῶν νὰ διδαχθῶ παρ' αὐτῆς...— Ἄ! ὄχι, ὄχι! Ὁ σοφὸς κόσμος κατατάττει ὑμᾶς εἰς τὴν ἀνωτάτην αὐτοῦ βαθμίδα, καὶ, ὡ ἐκπληξίς! ὡ θαύματος! σὰς εὗρισκω ἐνταῦθα ταπεινὸν, ἀπαρτήρητον, συνδιαλεγόμενον μετὰ νηπίων! Ὑψηλοφρονήσατε, σοφώτατέ μου κύριε, ὑπερηφανεύθητε δικαίως...— Ὁ Λώκιος δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ κρατηθῇ ὑπερηφανεύθη, ἀλλὰ κατὰ ποῖον τρόπον;— Ἀνεσηκώθη, λέγει ὁ δυστυχῆς Ἴταλὸς, ἐνεκομθῶθη, ἐσεμνοπροσώπησε, καὶ, μετὰ φωνῆς ἥτις δὲν περιεῖχε πλέον οὐδὲν δειλὸν ἢ διακεκομμένον, ἀτενίσας με εἶπε—Καὶ δὲν ἤξεύρετε, κύριε, ὅτι ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι ἐνδυμα καλύπτον τὰ ἐλαττώματα τῆς διανοίας; ». . . «Mi disse: Non sapete voi che la superbia è un vestito per cuoprire i difetti dello spirito?»

» Οἱ σοφοὶ οὗτοι λόγοι τοῦ περικλεοῦς Λωκίου, ἐπεκτεινόμενοι μάλιστα εἰς πᾶν εἶδος ὑπερηφάνειας, ἔπρεπε ν' ἀντηχῶσι δυστυχῶς εἰς τὰ ὄτα τοιοῦδ' ἵποτε ἀλαζόνος. Ἐνδυμα, ἐνδυμα εἶναι, ἀγαθὲ ἄνθρωπε, ἡ ἀλαζονεία σου, καὶ φορεῖς αὐτὸ ἵνα καλύψῃς ὅλα σου τὰ ἐλαττώματα, ὅλας σου τὰς ἀσχημίας. Ἀλαζονεύεσαι ἐπὶ τοῖς ἔργοις σου, ἐπὶ τῇ διαγωγῇ σου; Ἀσχημα εἶναι ἐξεταζόμενα τὰ ἔργα σου, ἐπιλήψιμος ἐρευνημένη ἡ διαγωγή σου, καὶ ζητεῖς νὰ τὰ σκεπάσῃς. Ἀλαζονεύεσαι ἐπὶ τῇ παιδείᾳ σου; Χάσματα μεγάλα, κενὰ χαίνοντα περιέχουσιν αἱ γνώ-

σεις σου, καὶ ζητεῖς ἐπαυρόμενος νὰ μᾶς θαμβώσῃς, ἵνα μὴ πλησιάσωμεν καὶ κατανοήσωμεν αὐτά. Ἀλαζονεύεσαι ἐπὶ τῇ εὐγενείᾳ σου ἄχθοφόρον τινά, ἢ καὶ χειρότερον ἄχθοφόρου κατὰ τὴν ἠθικὴν, ἀριθμεῖς μετὰξὺ τῶν προγόνων σου, καὶ ζητεῖς νὰ μᾶς ἐξαπατήσῃς διὰ τῆς ἀγερωχίας σου, ἵνα σε πιστεῦσωμεν εὐγενῆ ἀπὸ τοῦ Νῶε. Ἀλαζονεύεσαι ἐπὶ τῇ εὐφυΐᾳ σου; Ἰλιγγιᾶ συχνάκις ἡ διάνοιά σου, ὃ μακάριε, καὶ πολλῶν ἄλλων εὗρίσκεται κατωτέρα, καὶ καλύπτει αὐτὴν ἵνα ἀναπαύεται ἐν εἰρήνῃ. Ἀρκεῖ μόνον ὅτι σε γνωρίζομεν ἔχοντα ἀνάγκην τοῦ ἀπαισίου καὶ δυσουίνιστου τούτου ἐνδύματος, ἵνα σε εὐποθέσωμεν ἔχοντα, οὐ μόνον ὅσα πραγματικῶς ἔχεις ἐλαττώματα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα, ἅτινα ἔως δὲν ἔχεις.

» Δὲν ὑπάρχει δικαιοτέρα, οὔτε εὐστοχωτέρα τι μωρία, παρὰ τὴν κολάζουσαν ἕκαστον κατὰ τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο μέρος καθ' ὃ ἁμαρτάνει. Κοινοφελὲς αὐτὸν καὶ ἀστείον ἐνταυτῷ ἤθελεν εἶναι τὸ μάθημα πρὸς διόρθωσιν τοῦ ἁμαρτήματος τούτου, μεγάλη ἡ ἱκανοποίησις πρὸς τὴν θρησκευτικὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν ἠθικὴν, ἐὰν ἠδύνατο νὰ συμφωνήσωσιν οἱ ἄνθρωποι ἅπαντες εἰς ὀλιγωρίαν καὶ καταφρόνησιν τῶν ὑπερηφάνων καὶ ἀλαζόνων ἐὰν ἡ ταπεινότης τοῦ ὑψοῦντος ἑαυτὸν, ἐκτὸς τῆς ἀφεύκτου ποινῆς τῆς θείας δίκης, ἐπήρχετο καὶ ὡς τιμωρία ἄμεσος τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀνθρώπων ἐὰν οἱ πιστοὶ τοῦ Κυρίου, ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα αὐτοῦ, τὸ ἀντιτασσόμενοι τοῖς ὑπερηφάνοις, ἀντέτασσον ἐν ὁμονοίᾳ τὴν ἀποσροφὴν τῆς χλεῦς πρὸς τοὺς πεφυσιωμένους τούτους ἀσκούς, τοὺς τετυρωμένους σκόληκας, τοὺς ἐπιχειροῦντας νὰ χαλαρώσωσιν τὸν κοινωνικὸν δεσμὸν τῆς συμπαθείας, τὸν χριστιανικὸν δεσμὸν τῆς ἀγάπης τοὺς ὑπερηφίλους τούτους θνητοὺς, καθ' ὧν ὁ μὲν Θεὸς τῆς παλαιᾶς Διαθήκης ἐδίδασκε τὸ φοβερὸν δρᾶμα τῆς πτώσεως τοῦ ἀθανάτου Ἐωσφόρου, ὁ δὲ ἐνανθρωπήσας Υἱὸς αὐτοῦ ἀπήγγειλε τὴν ἠθικωτάτην καὶ διδασκτικωτάτην παραβολὴν τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου.»

E. A. ΣΙΜΟΣ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΥ

Μετὰφρασις Σ. Κ. Σακελλαροπούλου.

Τὴν Κυριακὴν, 16 φεβρουαρίου, ἤρχισαμεν νὰ φουσκῶνωμεν τὸ ἀερόστατον «Ἰωάννης Βάρτ», διὰ τοῦ ὁποίου ἐμέλλομεν νὰ ὑψωθῶμεν εἰς τὸν ἀέρα, ἐγὼ, ὁ ἀδελφός μου καὶ πέντε ἄλλοι σύντροφοι. Πρὸ καιροῦ εἶχομεν προσχεδιάσει τὴν ἀνάβασιν ταύτην, ἀλλ' ἡ κακοκαιρία, ἡ βροχὴ μᾶς ἠνάγκασεν ἐπικνευημένως νὰ ἀναβάλλωμεν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεώς μας. Τὴν ὀρισθεῖσιν ἡμέραν ὁ βορρᾶς μόλις ἔπνεε, πυκνὰ νέφη ἐκάλυπτον τὸν οὐρανὸν, τὸ βαρόμετρον ἐδείκνυε κα-

λωσύνην. Ἄμα ἐξημέρωσεν, ἀποφασίζομεν νὰ παρσκευάσωμεν τὸ ἐναερίον μας ὄχημα.

Τὸ ἀερόστατον ἔκειτο μακρὸν πλατὺ κατὰ γῆς ἐπὶ τινος γηπέδου ἀνήκοντος εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ φωταερίου τῆς Βιλλέτ. Εἶνε μέγα κομμάτιον ὑφάσματος δεκαεξὲς μέτρων μήκους καὶ ὁμοιάζει μᾶλλον, εἰς τὴν τοιαύτην του κατάστασιν, πρὸς κομμάτια θαμβακερῶν ὑφασμάτων ἐκτυλιγμένα παρὰ τινι ἐμπῶρῳ ἢ πρὸς ἀερόστατον. Φαίνεται ὅμως πρὸς τὸ ἄνω μέρος τοῦ πανίνου τούτου σωροῦ τὸ ἐπίπωμα, ἡ ψυχὴ τοῦ ἀεροστάτου, τὸ ὁποῖον σύγκειται ἐκ δύο ξυλίων ἐπιδυστρῶν ἀνοιγομένων ἐσωτερικῶς διὰ τῆς ἔλξεως σχοινίου. Κλείουσι δὲ μόναι τῶν αἰ ἐπιδυστρῶν αὗται διὰ τῆς διατάσεως δύο ταινιῶν ἐκ κκουτσού. Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον ὑπάρχει ἀνοίγμα, εἰς τὸ ὁποῖον τῶρα εἰσχωρεῖ ὁ λεγόμενος φουσκωτικὸς σωλὴν, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ μεταδοθῆ εἰς τὸ ἀερόπυρον σφαίρωμα τὸ ἀέριον τὸ ἐνυπάρχον εἰς τὰ φωταερίομετρα τοῦ ἐργοστασίου. Τὸ ἀερόστατον περικαλύπτει δίκτυον ἐκ στερεοῦ σχοινίου, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ προσκολληθῆ μετ' ὀλίγον κάτωθεν ἡ μικρὰ λέμβος, τὸ βαρύτερον τῶν ἀερόπυρων.

Περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν ὁ «Ἰωάννης Βάρτ» ἤρχισε νὰ πάλῃ ὑπὸ τῆς εἰσχωρήσεως τοῦ φωταερίου τὸ ὑψασμα φουσκῶνει κατὰ μικρὸν, ζωντανεύει τὸ κατακείμενον ἀερόστατον. Τὸ ἄνω μέρος σχηματίζεται εἰς ἡμισφαιρικὸν θόλον. Καθ' ἕκαστον τέταρτον τῆς ὥρας πλεῖστον μεγαλύνει, ὑψοῦται, μέχρις οὗ παρίσταται ὡς μεγάλη σφαῖρα περικλειομένη κατὰ τὸ ἡμισυ ἐντὸς δικτύου. Εἶνε λοιπὸν φουσκωμένον τὸ ἀερόστατον· σάκκοι γεμάτοι ἄμμου καὶ προσηρημένοι εἰς τὰς ἄκρας τῶν σχοινίων τοῦ δικτύου τὸ κρατοῦσιν ἀκόμη πρὸς τὴν γῆν, διότι εἶνε ἤδη ἰσχυρὰ μηχανὴ καὶ ἄνευ τοῦ βάρους τῶν σάκκων θὰ ὑψοῦτο εἰς τὸν ἀέρα. Περιέχει ἐντὸς αὐτοῦ δύο χιλιάδας κυβικῶν μέτρων ἀερίου, διὰ τῶν ὁποίων δύναται νὰ σηκώσῃ βάρους ἐνεκακοσίων χιλιογράμμων.

Περὶ ὥραν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν προσαρτᾶται εἰς τὸ δίκτυον διὰ ξυλίνης στεφάνης ἡ λέμβος. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν προστίθενται τὰ χαλινὰ γωγικὰ λεγόμενα σχοινία καὶ ἡ ἄγκυρα πάντα ταῦτα θὰ χρησιμεύσουν διὰ τὴν κατάβασιν. Εἰσέρχομαι εἰς τὸ ἐκ λυγαριᾶς πλεγμένον καλάθιον, τὴν λέμβον, καὶ προσκαλῶ τοὺς ἄλλους συναερόπυρους, οἱ ὅποιοι κάθηνται πλησίον μου, στενοχωρούμενοι ὀλίγον ἐντὸς τοῦ ἐναερίου μας ὄχηματος, μικροτέρου συνήθους σιδηροδρομικοῦ βαγονίου. Ἐνεργοῦνται τότε αἱ ἀπειτούμεναι κινήσεις διὰ νὰ μὴ πεταχθῆ ἀποτόμως τὸ ἀερόστατον· πρέπει μετὰ προσοχῆς νὰ τηρηθῆ ἡ ἰσορροπία του, νὰ ἐξυρεθῆ ἡ ἀναδρομικὴ του δύναμις, πρέπει πρὸς τούτους νὰ ἀπομακρυνθῶσι πρὸς στιγμὴν οἱ περιεστώμενοι, καὶ ἂν ἴδωσιν

ὅτι ἡ λέμβος δὲν ὑψοῦται ἀκόμη, νὰ τὴν πιᾶσσι πάλιν διὰ τῶν χειρῶν. Ἀφαιροῦμεν πρῶς δοκιμὴν δύο ἢ τρεῖς σάκκους ἄμμου· βλέπομεν ὅτι ἡ ἀερόπυρος λέμβος τείνει εἰς τὸ νὰ ὑψωθῆ. «Ἀπομακρύνθητε, φωνάζομεν· μὴ κρατεῖτε πλέον, ἀφήσατε!»

Ἀναβαίνει ὁ «Ἰωάννης Βάρτ.» Βραδέως καὶ ἀνεπαισθήτως σχεδὸν καταλείπομεν τὸ γήϊνον ἔδαφος. Ἄν δὲν ἐβλέπομεν θαυμητῶν μακρυνόμενον τὸν ὄμιλον τῶν φίλων, οἵτινες μακρόθεν μᾶς χαιρετίζουσι, ἂν δὲν παρατηροῦμεν τὸν ὀρίζοντα ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν εὐρυνόμενον καὶ μετ' οὐ πολὺ μέγα καὶ ἐξάσιον πανόγραμμα ἐκτεινόμενον ἐνώπιόν μας, τὸ πανόγραμμα δηλαδὴ ὀλοκλήρου τῆς πόλεως τῶν Παρισίων, δὲν θὰ ἠσθανόμεθα ἀληθῶς ὅτι ὑψοῦμεθα εἰς τὸν ἀέρα. Τὸ ἀερόστατον ὀλισθαίνει κατὰ μικρὸν πρὸς τὰ ὑψηλότερα στρώματα, ὡς ἂν ἀνεροφᾶτο οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὡς ὁ κοῦφος ἀτμός, ὃν βλέπει τις ἐν καιρῷ θέρους ἀναδιδόμενον ὑπὸ λίμνης.

Μετ' οὐ πολὺ φθάνομεν εἰς τὰ νέφη, τὰ περικαλύπτοντα τοὺς Παρισίους διὰ φαιῶν σκεπάσματος, τὸ ὁποῖον αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες δὲν δύνανται νὰ διαπεράσωσι. Ἐκεῖ εἰσχωρεῖ τὸ ἀερόστατον, ἡμεῖς δὲ λουόμεθα ὑπὸ ἀτμῶν. Ὁμίχλη γαλακτοχρῶς μᾶς περικυκλῶνει ὁμοίᾳ πρὸς τὸν πυκνὸν ἀτμὸν, τὸν ὁποῖον ἀναδίδει ἡ μηχανὴ τοῦ σιδηροδρόμου. Τὸ βαρόμετρον δεικνύει ὕψος 4200 μέτρων, ἡ δὲ βελὸν του κινεῖται τακτικᾶ· τεκμήριον ὅτι ὀλιγοστεύει ἡ πίεσις καὶ ἐπομένως ὅτι ἀνάβασις ἐξἄκολουθεῖ. Τὰ νέφη μετ' ὀλίγον καθίστανται σχεδὸν φωτεινὰ, ὁ ἥλιος γίνεται φανερός καὶ δὲν ἀποκρύπτεται πλέον εἰμὴ ἐλαφρῶς μόνον καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ. Ἀναβαίνομεν ἀκόμη τότε μᾶς ἐμφανίζεται ἐν ὅλῃ του τῇ ἐπιβλητικῇ μεγαλοπρεπεῖᾳ. Ὁριστικῶς πλέον κατελείψαμεν τὴν γῆν καὶ τὰ κατώτατα τῆς ἀτμοσφαιρας στρώματα, τὰ μελαγχολικὰ καὶ σκοτεινὰ ὑπὸ τὸν νεφελῶδη θόλον, καὶ ἀνευρίσκομεν ἐδῶ ἐπάνω τὸ λαμπρὸν φῶς τοῦ ἡλίου, φεγγοβολοῦν ὡς ἂν ἦτο ἰούλιος μῆν. Ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας ὁ θόλος τοῦ στερεώματος εἶνε βαθῆς κυανοῦ χρώματος, ἀνεφελος καὶ διαυγῆς ὡς εἰς τὰς περὶ τοὺς τροπικοὺς κειμένας χώρας. Ἀσυνήθης εἶνε ἡ ἐδῶ λάμψις τοῦ ἡλίου, πύριναι δὲ ἀκτίνες μᾶς περιβάλλουσι. Ἄν ἐμβλέψωμεν κάτω, ὑπὸ τὴν λέμβον μας, ἀπαράβλητον θέμα παρουσιάζεται ἐνώπιόν μας, τοῦ ὁποίου ἐμποιεῖ εἰς ἡμᾶς βαθεῖαν ἐντύπωσιν τὸ μέγαλειον καὶ σιγηλοῦ θαυμασμοῦ πληρῶν τὰς ψυχὰς μας.

Ἄπειρα λευκὰ νέφη ἐκτείνονται περὶ ἡμᾶς, ὡς ἂν ἦτο εὐρεῖα ἐπιφάνεια, καὶ χάνονται μακρὰν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας· δὲν ὁμοιάζουσιν ὅμως πρὸς τοὺς πυκνοὺς ἀτμοὺς, τοὺς ὁποίους ἀπὸ τῆς γῆς βλέπομεν· ἐδῶ ταῦτα παραδόξως φαί-

νονται ὡς ἐν ἀναγλύφῳ. Νομίζεις ὅτι εἶνε θάλασσα χιόνος ἐξαστράπτουσα ἐκ τῆς λευκότητος· νομίζεις ὅτι βλέπεις ὡς ἂν μεγάλας θηλάς ἐστρογγυλωμένας παγωμένης θαλάσσης, ἥτις διὰ τὸσον μεγάλης ἐντάσεως φωτίζεται, ὥστε μιᾶς ὀφθαλμῶς δύναται νὰ ὑποφέρῃ τὴν λάμψιν.

Ὁ ἥλιος προεκτείνει ἐπὶ τῆς νεφικῆς ταύτης ἐπιφανείας τὴν σκιάν τοῦ ἀεροστάτου μας, τὴν ὁποίαν περιβάλλουσι τὰ χρώματα τῆς ἱριδος. Ἀπαράβλητος εἶνε ἡ λεπτότης τῶν χρωμάτων τούτων, τῶν ὁποίων αἱ καθαρῶταται καὶ ὠραιόταται ἀποχρώσεις διακόπτουσι τὸ ὁμοίμορφον τῶν λευκῶν νεφῶν.

Μεταξὺ τοῦ πληρώματος τοῦ ἀεροστάτου μας ὑπάρχουσι τέσσαρες ἀρχαριοί, πρῶτην φορὰν ἀναβαίνοντες εἰς τὰ νέφη. Δικαίως ἐκπλήττουσιν αὐτοὺς τὰ παράξενα θεάματα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζονται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των. Δὲν παύουσι ἐκφράζοντες τὴν χαρὰν των ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀδιαρρήκτου γαλήνης, ἥτις βασιλεύει ἐν ταῖς πανησύχοις ἐκείναις χώραις, καὶ πρὸ εἰκότων τῶν ὁποίων τὸ κάλλος δὲν δύναται νὰ νοήσωσιν εἰμὴ οἱ θαυμάσκοντες αὐτάς. Ὁ ἀδελφός μου σκιαγραφεῖ διὰ τῆς μολυβδίδος τὰ οὐράνια τοπεῖα, ἅτινα ἐκτυλίσσονται πρὸ τῶν ἐκπεπληγμένων ὀφθαλμῶν μας ὡς αἱ εἰκόνας ἀνακυκλωμένου πανοράματος, ἐγὼ δὲ βοηθούμενος ὑπὸ τῶν φίλων ἀρχίζω τὰς παρατηρήσεις μου, σημειῶν τὸν βαθμὸν τοῦ θερμομέτρου, τὴν βαρομετρικὴν πίεσιν, καὶ ἀναγράφω ἐν ἐπιτηδῆς καταστάτῳ τὰς ἐντυπώσεις μας. Δίδομεν ἐνταῦθα σύνοψιν τοῦ ἡμερολογίου τούτου.

Ὁρα 12 μεσημβρίας. — Ὑψος 1420 μέτρων. Πρὸ τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας αἰωρούμεθα εἰς τὸ ἀχανές. Ὁ ἥλιος εἶνε τόσο φλογερός, ὥστε ἀποπνιγόμεθα ὑπὸ τῆς ζέσσης· τὸ θερμομέτρον δεικνύει 18 βαθμούς. Οἱ ταξειδιῶται ἐκβάλλουσι τὰ ἐνδύματά των καὶ ἀποβάλλουσι τὰ σκεπάσματα. Τοὺς παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθήσωσιν εἰς τὸ νὰ τοποθετήσω καταλλήλως τὸ ἔρμα ἐντὸς τῆς λέμβου μας· πρέπει νὰ τὴν τακτοποιήσωμεν διότι θὰ μείνωμεν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει ἐπὶ τινὰς ὥρας. Μετρώμεν τοὺς σάκκους τῆς ἄμμου· ἔχομεν 16, ἕκαστος δὲ ζυγίζει 15 χιλιόγραμμα. Καλὴ εἶνε ἡ προμήθειά μας, ἐμποροῦμεν νὰ πάρωμεν δρόμον!

Ἡ σκιά τοῦ ἀεροστάτου εἶνε μικροτέρα ἢ πρὸ τοῦ, διότι ἀπεμακρύνθημεν ἀπὸ τῶν νεφελῶδων ἐκείνων ὄγκων. Τοὺς βλέπομεν τώρα σχηματίζοντας συνεχῆ ἐπιφάνειαν, τὴν ὁποίαν διακόπτουσι πού καὶ που ὄπαι, δι' ὧν διακρίνομεν κάτω κάτω, εἰς τὸ βάθος, τὴν γῆν. Αἱ οἰκίαι καὶ τὰ δένδρα μᾶς φαίνονται μικρὰ μικρὰ, ὡς νὰ τὰ ἐβλέπομεν διὰ φεγγίτου. Ἡ θριαιδικὴ Πύλη διακρίνεται ἀκριβῶς ἐν τῷ μέσῳ ἐνὸς τοιούτου ἀνοίγματος, τόσο δὲ μικρὰ φαίνεται ἐκ τῆς ἀποστάσεως, ὥστε νομίζεις ὅτι θὰ

ἠδύνασο νὰ τὴν κρατήσης εἰς τὴν φοῦκταν. Δὲν εἶνε μεγαλητέρα ἀπὸ καλαμάρι.

Ὁρα 12 $\frac{1}{2}$ — Ἐξοκλουθούμεν πάντοτε νὰ ναθαίνωμεν, μέχρι 1600 μέτρων ὕψους. Ἀκόμη διακρίνεται πού καὶ που ἡ φωνὴ γαυγίζοντος σκύλου, καὶ εἶνε αὕτη ἡ μόνη φωνή, ἣν ἡ γῆ μᾶς ἀποστέλλει. Καὶ ἄλλοτε παρετήρησα ὅτι εἰς τὰ ἀερόστατα πολὺ ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ σκύλου. Μήπως τὰ ζῶα ταῦτα, τὰ ὁποῖα συνειθίζουσι νὰ γαυγίζωσι τὴν σελήνην, ἐκλαμβάνουσι τὰ ἀερόστατα ἀντὶ τῆς σελήνης; Οἱ σύντροφοί μου μοῦ παρατηροῦσιν ὅτι πολλὴν ἐντύπωσιν κάμνει εἰς αὐτοὺς ἡ ἄκρα ἡρσμία, ἥτις βασιλεύει ὀλόγυρά μας. Τὸ ἀερόστατον ἀγόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φάνεται ἐντελῶς ἀκίνητον· οὐδεμίαν κίνησιν διακρίνεται, οὐδεὶς κλονισμὸς, οὐδὲν βεῦμα ἀέρος. Πρέπει ἀληθῶς ἐδῶ νὰ νανῶθῃ τις διὰ νὰ πολυῦσῃ πραγματικὴν ἡσυχίαν, μακρὰν τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ θορύβου τῶν πόλεων, ἀπέναντι τοῦ ἡλίου, ἀπέναντι τῆς φύσεως, ἀποκαλυπτοῦσης τὰς θαυμαστοτέρας αὐτῆς λαμπρότητας.

Ὁρα 12 $\frac{1}{2}$ — Εἷς ἐξ ἡμῶν, ὁ φίλος Β. . . , καταλαμβάνεται αἰφνης ὑπὸ γῆνινων αἰσθημάτων· μᾶς ὑπενθυμίζει, ὅτι ὅσα ἐναέριοι καὶ ἂν ἦνε τις ἔχει οὐχ ἤττον στόμαχον. «Πεινῶ, φωνάζει. — Φίλοι μου, θὰ προγευματίσωμεν, ἀπεκρίθη· εὐρισκόμεθα εἰς 1800 μέτρων ὕψος, εἰς τὴν ἀληθῆ χώραν τῆς ὀρέξεως.» Ἐν τούτοις, ὁ φίλος μας ἐξάγει ἐκ τοῦ βάρους τῆς λέμβου μας καλάθιον, ὁποῦθεν παρουσιάζεται ψωμί, λαμπρὸν φητὸν κοτόπουλον καὶ ὀλίγα φιάλαι βορδῶ. Δὲν ἠξέστω ἂν ἔνεκα τῆς μειώσεως τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πίεσεως ἠῤῥησεν ὁ ὄγκος τοῦ στομάχου μας, τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι τοσαύτη εἶνε ἡ ὄρεξις μεθ' ἧς καταβροχθίζομεν τὸ κοτόπουλον, ὥστε σιγῶσι καὶ οἱ μᾶλλον φλύαροι ἐκ τῆς συντροφίας.

Κατὰ τὸ ἐπιδόρπιον διηγούμαι εἰς τοὺς φίλους μου ὅτι εἰς τὸ πρῶτόν μου ἐναέριον ταξειδίον, ἐπειδὴ εἶγον ρίψει κάτω ἐν κόκκαλον κοτοπουλίου ὁ κυβερνήτης τοῦ ἀεροστάτου πολὺ μὲ ἐμάλωσε, λέγων ὅτι διὰ τούτου θὰ κάμω νὰ ὑψωθῇ πολὺ ἡ σφαῖρά μας, διότι ὀλιγόστευσα τὴν σαβοῦράν της. Καὶ πράγματι τὸ βαρομέτρον ἀμέσως ἔδειξε μέτρων τινῶν ὕψωσιν, τόσο εἶνε ἐπισθητὴ εἰς τὸ ἀεροπόρον σφαῖρωμα ἡ ἀπώλεια ἔστω καὶ τοῦ ἐλαχίστου βάρους! Οἱ σύντροφοι διερράγησαν εἰς γέλωτας νομίζοντες μῦθον τὴν διήγησίν μου. Τοὺς προσκαλῶ νὰ δοκιμάσουν πρὸς ἐπαλήθευσιν τοῦ λόγου μου νὰ ρίψουν ἐν κόκκαλον, ἀλλ' οὐδὲ ἔχνος κοκκάλου ἀνευρέθη διὰ νὰ γίνῃ τὸ πείραμα· τόση ἦτον ἡ ὄρεξις μας. Οὐδὲν ἤττον τὸ πείραμα ἔγινε δι' ἄμμου. Ἐρρίψαμεν δηλαδὴ μίαν φοῦκταν ἄμμου καὶ μετ' ὀλίγον ἄλλην μίαν· ἡ βελόνη τοῦ βαρομέτρου ἐστράφη κατὰ ἐν ἡμικύκλιον, ὅπερ ἰσχυρὰ πρὸς 7 ἢ 8 μέτρων ἀνάβασιν. Μετὰ τὸ

φαγητόν δ' ἀδελφός μου, ὅστις πολὺ ἀγαπᾷ νάλ-
λάζην θέσιν, ζητεῖ ν' ἀναβῶμεν ὀλίγον ὑψηλότερον.
Κενὼν κατὰ τὸ ἥμισυ ἓνα σάκκον ἐκ τοῦ ἔρμα-
τος καὶ μετ' οὐ πολὺ εὐρυσκόμεθα εἰς ὕψος 2000
μέτρων ἄνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ὁ
ἥλιος εἶναι φλογερώτατος. Μᾶς καίει ἀληθῶς τὸ
πρόσωπον. Ἡ νεφελώδης ἐπιφάνεια διακρίνεται ἐν
τῷ κυκλῷ ὀρίζοντι κεχρωματισμένη ὡς τὰ ὄρη
εἰς τὰ θερμὰ κλίματα. Μᾶς ἐφαίνεται ἀπίστευ-
τον ὅτι εὐρυσκόμεθα ἐν μνῆνι φεβρουαρίῳ.

Ὠρα 4 — Τὸ ἀερόστατον κατατέθη εἰς χαμηλό-
τερα στρώματα, γλιστροῦ καὶ τὸ ἀχανές εἰς
ὕψος 1700 μέτρων. Ἡ ἐπὶ τῶν νεφῶν σκιά του
λαμπάνει νέαν ὄψιν, ἀληθῶς θαυμασίαν. Δὲν πε-
ριβάλλεται πλέον ὑπὸ μιᾶς στεφάνης, ἀλλ' ὑπὸ
τριῶν, αἵτινες σχηματίζουν ὁμοκέντρους κύκλους.
Διαγράφεται πρῶτον περὶ τὴν σκιάν τοῦ ἀερο-
στάτου ἱριδοειδῆς στεφάνη· τὸ ὄλον περικλείεται
ἐντὸς ἄλλης δευτέρας, ἣν περιβάλλει τρίτη, σχη-
ματίζουσα ἔλλειψιν καὶ θαυμασίως καὶ αὐτῇ κε-
χρωματισμένη διὰ τῶν χρωμάτων τῆς ἱριδος. Τὰ
φωτεινὰ ταῦτα παίγνια παρετηρήθησαν ἤδη
ἄλλοτε καὶ ὑπὸ τινῶν ἀεροπόρων καὶ ὑπὸ ἄλ-
λων ἔρευνητῶν ἐπὶ τῶν κορυφῶν ὑψηλῶν ὀρέων.
Οἱ μετεωρολογοῦντες γινώσκουσι παραπλησίαις
τινάς σκιάς, τὰς ὁποίας ὀνομάζουσι γάσματα
τοῦ *Ovula*, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ πρώτου πα-
ρατηρήσαντος αὐτὰ φυσικοῦ, ἢ γάσματα τοῦ *Brocken*,
διότι ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους *Brocken*
κενὶ ἰδίως ἐμφανίζονται. Καλὸν καὶ ἐνδιαφέρον
νομίζομεν νὰ παραθέσωμεν εἰς τὴν ἡμετέραν ἀε-
ροστατικὴν περιγραφὴν τὴν τοῦ Κυρίου Χάνε
περὶ τοῦ θεάματος, οὗ ἐγένετο αὐτόπτης ἐπὶ
τοῦ *Brocken*. «Ἄφ' οὗ τριακοντάκις ἀνέβη ἐπὶ τῆς
κορυφῆς τοῦ ὄρους, ὁ Κύριος Χάνε νύτύχησεν ἐπὶ
τέλους νὰ ἴδῃ τῆς περιεργείας του τὸ ἀντικείμε-
νον. Ὁ ἥλιος ἀνέτελλε περὶ τὴν τετάρτην πρωΐ-
νῃν ὥραν, ἦτο δὲ αἰθρία. Ὁ ἄνεμος ἐδίωκε πρὸς
δυσμάς, κατὰ τὰ *Achtermaunshöhe*, διαφανεῖς
ἀτμοὺς, οἵτινες δὲν εἶχον ἀκόμη συμπυκνωθῆ,
ὥστε νὰ ποτελέσωσι νέφη. Περὶ ὥραν τετάρτην
καὶ τέταρτον ὁ περιηγητὴς διέκρινε πρὸς τὸ
Achtermaunshöhe ἀνθρωπίνην εἰκόνα γιγαντω-
δῶν διαστάσεων. Ὁ ἄνεμος πνεύσας κατὰ τὴν
στιγμὴν ἐκείνην παρ' ὀλίγον ἀφήραξε τὸν πῖλον
τοῦ Κυρίου Χάνε, ὅστις εὐθὺς ἐκράτησεν αὐτὸν
διὰ τῆς χειρός. Ἡ εἰκὼν ἔπραξε τὸ αὐτό. Ἄμ-
σως ὁ Κ. Χάνε ἔκαμεν ἄλλο κίνημα σκύπτων,
ἢ εἰκὼν τὸ ἐπ' ἀνάθεα.» Τὸ φαινόμενον τοῦτο
ἀπλῶς παράγεται, ὡς εἶνε εὐνόητον, ὑπὸ τῆς
σκιάς τοῦ παρατηρητοῦ προεκτεινομένης ἐπὶ νέ-
φους, εἰς τινὰς δὲ περιπτώσεις ἢ σκιά αὐτῆ πε-
ριβάλλεται ὑπὸ φωτεινῆς στεφάνης, ὡς συμβαί-
νει εἰς τὸ ἀερόστατον. Ὁ *Bougèr* καὶ ὁ *Λακον-*
δαμίν, περιηγούμενοι τὰς *Κορδιλλίερας* ἐγένοντο
αὐτόπται παρομοίου φαινομένου ἐπὶ τῆς κορυ-
φῆς τοῦ ὄρους *Παμβιχμάρα*. «Ἐκεῖνο δ' ὕπερ

ἐθαυμάσαμεν, λέγει ὁ πρῶτος ἐκ τῶν δύο σοφῶν,
εἶνε ὅτι ἡ κεφαλὴ τῆς σκιάς ἐκοσμεῖτο κύκλω
ὑπὸ περιβλήματος συγκειμένου ἐκ τριῶν ἢ τεσ-
σάρων μικρῶν ὁμοκέντρων στεφάνων ζωηροτά-
του χρώματος, ἐχόντων πάντων τῆς ἱριδος τὰς
ἀποχρώσεις. Τὸ φαινόμενον ὁμοιάζει ὡς ἂν ἕκα-
στος τῶν παρατηρητῶν ἀπεθεοῦτο. Προσθέτω δ'
ὅτι ἕκαστος ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπῃ ἑαυ-
τὸν οὕτω κοσμούμενον διὰ στεφάνων, χωρὶς νὰ
διακρίνῃ τοὺς γεφάνους τοῦ παρ' αὐτῷ ἴσχυμένου.»

Τὴν ἐγωϊστικὴν ταύτην εὐχαρίστησιν δὲν ἠδου-
νάμεθα νὰ ἔχωμεν ἐν τῷ ἀεροστάτῳ μας, διότι
ἐκεῖ οἱ στέφανοι περιέβαλλον ὅλους ἡμᾶς ὁμοῦ
καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἀπαιτήσῃ μεγαλύτερον
μέρος ἀποθεώσεως διὰ τὸν ἑαυτὸν του.

Ὠρα 4 $\frac{1}{2}$ — Πλησιάζομεν ἐπι μᾶλλον πρὸς τὰ
νέφη. Τὸ ἀερόστατον καταβαίνει, ἀλλ' ἐμποδίζω
τὴν πτώσιν του ῥίπτων φούκτας ὀλοκλήρους ἐκ
τοῦ ἔρματος. Τέλος φθάνομεν εἰς πεντηκοντάδα
περίπου μέτρων ὑπεράνω τοῦ ἀτμικοῦ ὄγκου.
Πλατὺ σχοινίον ἑκατὸν μέτρων μήκους κρέμαται
ἀπὸ τῆς λέμβου μας καὶ βυθίζεται εἰς τὰ νέφη,
τὰ ὁποῖα βλέπομεν διευθυνομένα ὅλως ἀντιθέ-
τως πρὸς τὰ στρώματα τοῦ ἀέρος τὰ ὠθοῦντα
τὸ ἡμέτερον ἀερόστατον. Τὸ ρεῦμα τῶν νεφῶν
παρασύρει τὸ ταινιοειδὲς σχοινίον μας, ὅπερ δι-
αγράφει ἀφειοειδῆ καμπυλώματα ὡς ἂν ἐβυθίζετο
εἰς τὸ κύμα ὀρητικοῦ ποταμοῦ. Συχνότατα
συμβαίνει ὥστε ἐν τῇ ἀτμοσφαιρῇ τὰ βεῦματα
τοῦ ἀέρος τὰ ὑπερκειμένη εἰς ἄλληλα νὰ ἔχωσι
διαφορετικὰς διευθύνσεις. Κάτωθεν τῶν νεφῶν,
παραδείγματος χάριν, πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς
γῆς ἠμπορεῖ νὰ πνέῃ βόρειος ἄνεμος, ἐνῷ ἄνω-
θεν τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ἀτμῶν πνέει καθαρὸς
νότιος. Ὅτε κατὰ τὸ ἔτος 1868 ἀνέβην ἐν *Καλαί*
εἰς τοὺς ἀέρας δι' ἀεροστάτου, ἡ ζωὴ μου ἐσώθη
χάρις εἰς ἀτμοσφαιρικὰς περιστάσεις τοῦ εἶδους
τῶν ἐδῶ ἀναφερομένων. Ὁ ἀπόγαιος ἄνεμος ἔπνεε
πρὸς τοὺς *Παρισίους*, πρὸς τὴν ἡπειρὸν ἀναβαί-
νομεν εἰς 2000 μέτρων ὕψος, ἄνωθεν τῶν νεφῶν.
Ἄλλ' αἴφνης ἔκπληκτοι παρατηροῦμεν ὅτι αἰω-
ρούμεθα ὑπεράνω τῆς θαλάσσης. Κατὰ πρῶτον μᾶς
ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ὅτι ἠλλάξεν ὁ ἄνεμος αἰφνιδίως,
ἐπὶ ὥραν δὲ βλέπομεν ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγ-
μὴν προχωροῦμεν πρὸς τὴν θάλασσαν, πρὸς βορ-
ρὰν δηλαδὴ. Μετ' οὐ πολὺ τὸ ἀερόστατον ἤρχισε
νὰ καταβῆναι, ἡμεῖς δὲ ἀπορασιζόμεν νὰ το
ἀφήσωμεν νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὰ κύματα, ἐλπί-
ζοντες ὅτι οὕτως ἠδυνάμεθα νὰ τύχωμεν τῆς
βοηθείας πλοίου τινὸς ἢ πλοικαρίου. Τὸ ἀερόστα-
τον διασχίζει δευτέραν φορὰν τὰ νέφη, παρασύ-
ρεται ὑπὸ τοῦ κατωτέρου βεῦματος καὶ, ὡς ἐκ
θαύματος, ἀλλάζει δρόμον. Ἐπανέρχεται εἰς τὴν
προτέραν του πορείαν καὶ περᾶ ὑπὲρ τὸ *Καλαί*,
ἀπὸ τοῦ ὁποίου πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀπομακρυνθῆ·
ἡμεῖς δὲ μετὰ χαρᾶς ἀκούομεν τὰς ἀνευφημίας
τοῦ συγκεκινημένου πλήθους, ἀγωνικῶδως ἐπὶ ὠ-

ραν πολλήν ἀπορροῦντος ὁποῖα τις ἄρα θά ἦτο ἡ τύχη τῶν ἀεροπόρων, τοὺς ὁποίους ὁ ἄνεμος ὤθει πρὸς τὰ βάθη τῆς βορείου θαλάσσης.

Σήμερον ὅμως ἐν τῷ «Ἰωάννη Βάρτ» δὲν φοβούμεθα πλέον τὸν Ὁκεανόν· δις ρίπτοντες τὰ ἐλεμματα μέχρι τῆς γῆς κατωρθώσαμεν νὰ διακρίνωμεν τὸν δρόμον μας. Πρὸ μικροῦ διὰ μέσου τῶν νεφῶν ὁ ἀδελφός μου διέκρινε τὰς Βερσαλλίας. Μακρότερον, εἰς ἐξ ἡμῶν διέκρινεν ὡς ἐν ἀναγλύφῳ ἐπιφανείαν τινα, ἣτις ὁμοιάζε πρὸς τὰ περίχωρα τοῦ Μαιντενόν. Ἡξέυρομεν λοιπὸν βεβαίως ὅτι διευθυνόμεθα πρὸς τὴν Βρετανίαν. Εἶνε πολὺ μακρὰν τῆς θαλάσσης τὰ κύματα ἢ ὥστε νὰ φοβώμεθα μὴ τα συναντήσωμεν.

Ὁρᾷ 2—Τὸ ἀερόστατον καταλείπει τὰς διακεχυμένας χώρας, ἐν αἷς ἀπὸ τριῶν σχεδὸν ὥρων αἰωρεῖτο, καὶ θυθίζεται ὡς εἰς πέλαγος νεφῶν καὶ ὀμίχλης. Χεῖρες, φωτοβόλε ἥλις· χεῖρες, ὠκεανὸν νεφελῶν, ἐνθα χεῖμαρροι φωτὸς ἐκχύνονται εἰς κύματα ἀτμῶν, θὰ ἐπανιδώμεν μετ' ὀλίγον τὴν σκοτεινὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανὸν τὸν φαῖόν! Ἡ εἰς τὴν ὀμίχλην ἐπιστροφή αὕτη μᾶς ἐμποεῖ ὀδυνηρὰ ἐντύπωσιν· μᾶς φαίνεται ὡς νὰ κατεβαίναμεν εἰς ὑπόγειον. Τόσον εἶνε πυκνὰ τὰ σύννεφα τὰ ὁποῖα μᾶς περικυκλόνουσι, ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὸ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν μας σφαίρωμα ἀπὸ τοῦ ἀπλέτου φωτὸς ἀποτόμως μετέβημεν εἰς ψηλαφητὸν σκότος. Καὶ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὸ θερινὸν καύμα διαδέχεται ψύχος χειμῶνος. Ἀπέπτυγεν ἡμᾶς πρὸ ὀλίγου ἡ ἔσση ἐκεῖ ἐπάνω, παγόνουσι τῶρα εἰς τὰ κατώτερα στρώματα. Ἀναζητοῦμεν ἅπαντες τὰ ἐπανωφώρια καὶ τὰ σιεπάσματά μας, περιτυλιγόμεθα καὶ σηκνόμεν τὰ περιλαίμια. Ψυχραίνεται μὲ μᾶς καὶ τὸ θερμόμετρον, καὶ ἐν ᾧ πρὸ ὀλίγου εἰδείκνυε 17 ἕως 18 βαθμοὺς, τώρα καταβαίνει μέχρι 2 βαθμῶν κάτω τοῦ μηδενικοῦ. Ἀπὸ τοῦ ἰουλίου μεταπίπτομεν εἰς τὸν φεβρουάριον.

Τὰ σύννεφα ἐπὶ μᾶλλον πυκνοῦνται, εἶνε λευκὰ ὡς ἡ σεμάδα. Τὸ ψύχος ἰσχυρῶς μᾶς καταλαμβάνει καὶ συγχρόνως σχηματίζονται παντοῦ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μας ὡς ἂν τρέμουσαι ἐκ πάγου. Δὲν πίπτει χιόν, αὐταὶ εἶνε πραγματικὰ μικρὰ κρυσταλλάκια, τὰ ὁποῖα φαίνονται ὡς νὰ ἐσχηματίζοντο αὐτομάτως. Τὰ μικρὰ ταῦτα κρυστάλλα ἐπικάθηνται ἀθρόα ἐπὶ τῶν σχοινίων, ἀναφάνονται ὡς ἐξοχαὶ ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς λέμβου μας, φυτρώνουσι ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων μας καὶ ἕως ἐπὶ τῶν γενεῶν μας. Ἐπὶ πολὺ ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ θαυμάσωμεν τὴν παγωμένην ταύτην φυτεῖαν διότι τὸ ἀερόστατον εἶνε παραδόξως εὐαίσθητον εἰς τοῦ ψύχους τὴν ἐπενέργειαν, τὸ ἀέριον συστέλλεται καὶ τὸ σφαίρωμα καταβαίνει μετὰ ταχύτητος. Ὁ ἀὴρ πολὺς εἰσχωρεῖ περὶ τὸ κάτω ἄνοιγμα ἡρέμα βομβῶν. Κλείω ἐν τάχει τὸ μικρὸν μου

ἀεροπορικὸν κατάστιχον καὶ εἰτοιμάζομαι τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τοῦ ἔρματος νὰ ἐμποδίσω τὴν κατάβασιν τοῦ «Ἰωάννου Βάρτ.» Μετ' ὀλίγον ἐξερχόμεθα τῶν νεφῶν καὶ μακρόθεν ἐπαναβλέπομεν τὴν γῆν. Ἄγρὸς χιονοεσκεπῆς ἐκτείνεται ὑποκάτω ἡμῶν, ἐνθα φαίνονται ἐξέχοντες δρυμῶνες, παράδεισοι, οἰκίαι, καλύβαι. Σκοποῦμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἀεροπορίαν μας ἐν ὄψει ἔχοντες τὴν γῆν, ἵνα δυνηθῶμεν περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου νὰ καταβῶμεν εἰς μέρος καταλληλότερον. Δὲν εἶνε εἰμὴ τρεῖς ἡ ὥρα, οὐδὲν μας βιάζει νὰ καταβῶμεν. Δυστυχῶς δὲν εἶνε πάντοτε εὐκόλον νὰ κυβερνηθῇ τὸ ἀερόστατον, συχνὰ δὲ δὲν ὑπακούει εἰς τὴν ὀδηγοῦσαν χεῖρα· καὶ ὅταν ὁ ἐνκέριος ἵππος ἀφηνίαση, οὐδεὶς δύναται νὰ τον κρατήσῃ, οὐδ' ὁ ἐπιτηθειώτατος.

Ἐξεληθόντες τῶν νεφῶν, ἐνθα ἐπαγόνουσι, εὐρισκόμεθα εἰς 900 μέτρων ὕψος. Τὸ ἀερόστατον καταβαίνει ἀργὰ καὶ ἥσυχα, ἐγὼ δὲ ὀλίγον μόνον ἐκ τοῦ ἔρματος ρίπτω, ὥστε νὰ τὸ ἀφήσω νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν γῆν. Καταβαίνει· τὸ βαρόμετρον δεικνύει διαδοχικῶς πρῶτον μὲν ὕψος 400 ποδῶν, ἔπειτα δὲ καὶ 300. Δυστυχῶς διερχόμεθα χωρὶς νὰ το νοήσωμεν ὑπεράνω τοῦ ὄροπέδιου Μοντιρώ, τοῦ ὑψηλοτέρου τῆς κεντρικῆς Γαλλίας, κειμένου εἰς 270 μέτρων ὕψος ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Αἰφνης ὁ ἀδελφός μου ἀνακραῖζει ὅτι τὸ κρομασμένον σχοινίον μας, μήκους 400 μέτρων, ἐγγίζει εἰς τὴν γῆν· ἡ πτώσις τοῦ ἀεραστάτου, ἢ νὰ ἡδυνάμην ν' ἀναχαιτίσω, ἂν εὐρισκόμεθα 300 μέτρα ὑπὲρ τὴν γῆν, εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον νὰ κατασχεθῇ τόσον χαμηλά. Πλὴν δὲ τοῦτο τάποτελέσματα τῆς συμπεκνώσεως ἀρχίζουσι νὰ γείνωνται ἐπαισθητά. τὸ σφαίρωμα πίπτει μετὰ ταχύτητα, ἡ ὁποία ζαλίζει. Καὶ ὡς ἂν δύναιμι τις ἀκατανίκητος τὸ εἶλκυε, καταπίπτει αἰφνης εἰς τὴν πεδιάδα, ὅπου θὰ ἀράξῃ. «Κρατηθεῖτε καλά, φωνάζει ὁ Β . . . , προβλέπων τὴν σύγκρουσιν.» Ἐγὼ δὲν λαμβάνω καιρὸν νὰ εἶπω τίποτε εἰς τοὺς συναερόστατους μου. Βλέπω τὴν γῆν πλησιάζουσαν καὶ προαισθάνομαι ὀρμητικὴν τὴν κατάπτωσιν. Ταχέως ρίπτω δύο σάκκουσ ἐκ τοῦ ἔρματος, τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, παίρνω τὸ μαχαίρι μου καὶ ἀποσπῶ τὴν ἄγκυραν, ἣτις πίπτει κάτω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ σχοινίου, ὅπου προσαρτᾶται εἰς τὴν λέμβον, καὶ κόπτω τὸ μικρὸν σχοινίον, τὸ ὁποῖον ἀφίνει οὕτω νὰ ἐκτυλιχθῇ ὁ ὀδηγός. Ταῦτα δὲ γίνονται εἰς διάστημα ἑνὸς δευτερολέπτου. Μόλις ὅμως ἐτελείωσα, ἐπέρχεται ἀμέσως ἡ σύγκρουσις τῆς λέμβου πρὸς τὴν γῆν. Ἄν καὶ ἀρκετὰ εἶχον ἐλαφροῦναι τὸ σφαίρωμα ἀπὸ τοῦ ἔρματος, ἡ σύγκρουσις οὐδὲν ἦπτον ὑπῆρξε φοβερά, ἀπότομος, ἀδυσώπητος. Ἡσθάνθημεν ξηρόνκτύπον, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐφάνη τόσῳ μᾶλλον ἰσχυρὸς, καθ' ὅσον ἦτο ἀπροσδόκητος. Εἶμεθα ἐπ' αὐτὸν τῆς λέμβου, ἐστάθη δὲ ἀδύνατον εἰς ὅλους νὰ λάβωμεν ἀνὰ ἕν σχοινίον

τῆς λέμβου διὰ νὰ σακλώσουν. Ἐνα ἐξ ἡμῶν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε πόνον νὰ πιασθῆ, ὁ αἰφνίδιος ἀνατιναγμὸς τὸν ἐπέταξεν ἔξω τοῦ καλαθίου εἰς τὴν πεδιάδα. Κατὰ τὴν ταραχὴν ἐκείνην τοῦ ἀράγματος τὸν ἐχάσαμεν· τὸ βῆρος ὅμως τοῦ ἀεροπόρου μας, ὅστις ἐξύγιζε 70 χιλιόγραμμα, ἐλάφρυνε σημαντικῶς τὸ ἀερόστατον καὶ το ἔκαμε ἀμέσως νάναπηδῆσθαι μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Μόλις ἠδυνήθη νὰ νοήσω τί τρέχει, διότι εἰς τὴν στιγμήν εὐρέθημεν εἰς 200 μέτρων ὕψος. Ἡ ἐμφάνισις τῆς προσεγγιζούσης γῆς, ἡ σύγκρουσις, ἡ πτώσις τοῦ φίλου μας, ἡ ἀναπήδησις τοῦ σφαιρώματος, πάντα ταῦτα τόσον ταχέως διεδέχθησαν ἀλλήλα, ὥστε μόλις ὁ νοῦς ἠδυνήθη νὰ παρακολουθήσῃ τὰς διακεκριμέναις φάσεσι τῆς ἀλληλουχίας ταύτης. Μόλις ὑψώθημεν πάλιν. «Εἶμεθα μόνον ἐξ, ἀνακράζει ὁ Β, ὁ Μ. δὲν εἶνε ἐδῶ.» Φόβος μὲ κατέλαβεν ἀναλογιζόμενος ὅτι ἴσως ὁ φίλος μου θὰ ἔκειτο τραυματισμένος. Ῥίπτω ἄνωθεν βλέμμα ἀνήσυχον καὶ ἐταστικόν, μόλις τολμῶν νάναζητήσω ἂν ἐνόμιζον καταβεβλημένον καὶ χαμαὶ κείμενον. Εὐτυχῶς ὅμως τὸν διακρίνω ὄρθιον καὶ παρατηροῦντα ἐκπληκτον τὸ ἀπομακρυνόμενον σφάιρωμα. Ἐσώθη!

Κρεμῶμαι εἰς τὸ σχοινίον τοῦ ἐπιτόματος, τὸ ὁποῖον χάσκει ἀνοικτόν· τὸ σφάιρωμα ἐπανερχεται πρὸς τὴν γῆν, σύροντάς με εἰς τοὺς ἀγροὺς τὰ δύο σχοινία. Δυστυχῶς ὁ ἀνεμὸς πνέει ὀρμητικῶς καὶ δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ σταματήσωμεν. Ἡ ἄγκυρα ἐνεπλέχθη εἰς τὰ σχοινία καὶ δὲν πιάνει εἰς κανὲν μέρος· ὅπωςδήποτε ὅμως ἡ πορεία μας εἶνε ἀρκούντως βραδεία ὥστε νὰ μᾶς ἐπιτρέπη νὰ παρατηροῦμεν τὰς διαφόρους φάσεσι τῆς καταβάσεως. Παρατηρῶ μετ' ἐκπλήξεως ὅτι χωρικοὶ, οἵτινες ἐσυνάχθησαν κάτω περὶ τὸ ἀερόστατον διὰ νὰ ἴδωσι τί τρέχει, ἀντὶ νὰ μᾶς βοηθήσωσι φεύγουσιν ὡς τρομασμένοι. «Τραβᾶτε τὰ σχοινία,» ἐφωνάζομεν ἐπανειλημμένως, ἀλλ' εἰς μάτην· ἄλλοι ἔφευγον, ἄλλοι ἀκίνητοι μᾶς ἔβλεπον. Τέλος εὐρέθησαν δύο τρεῖς ἄνθρωποι ἀποφασιστικοί, οἵτινες μᾶς ἐβοήθησαν. Ἐτραβήξαν τὸ ἓν ἐκ τῶν δύο συρομένων σχοινίων καὶ πὸ ἐτύλιξαν ὀλόγυρα εἰς μηλέαν. Ἐνόμιζον ὅτι ἐσταματήσαμεν πλέον, ἀλλ' ἔξαφνα... κρᾶκ, σπᾶκ τὸ σχοινίον καὶ ἐξακολουθοῦμεν νὰ συρῶμεθα. Ἡ ἄγκυρα ἐξηκολούθει νὰ ᾔχρηστος, ἡμεῖς δ' ἠρχίσασμεν νάνησυχῶμεν διότι ὁ ἀνεμὸς ἤτο ξηρὸς καὶ ὀρμητικὸς. Πάλιν μηλέα παρουσιάζεται· ἡ λέμβος μας πίπτει μετ' ὄρμης ἐπὶ τοῦ δένδρου, σποῦν τὰ κλαδιά καὶ σχεδὸν μᾶς ἀποτυφλόουν. Ἀφίνομεν πάλιν τὴν μηλέαν καὶ διερχόμεθα, ὡς πτερὸν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φερόμενον, ὑπεράνω δάσους. Ἐκεῖθεν τοῦ δάσους διακρίνομεν οἰκίας καὶ ἀπειλητικὰ λιμνάρια. Τραβῶ τὸ ἀνοικτὸν ἐπίτωμα· κατὰ τὸ διάστημα καθ' ὃ συρῶμεθα, τὸ σφάιρωμα ἐκε-

νώθη ἐπαισθητῶς, τοῦλάχιστον τοῦ ἀερίου του, ὡς ἀνδὲ ἀποκαυωμένον μᾶς ῥίπτει εἰς ἓνα ἀγρόν. Ὁ ἀνεμὸς πνέει πάντοτε. Διασχίζει εἰς ἓν μέρος τὸ σφάιρωμα, μετ' οὗ πολὺ πάλιν ἀλλοῦ, καὶ τέλος «Ὁ Ἰωάννης Βάρτ» κατ' ἐσχισμένους καταπίπτει εἰς σπῆρον κουρελλίων. Ἡμεῖς δὲ ἐξερχόμεθα σῶοι καὶ καλῶς ἔχοντες καὶ ἐπανευρίσκομεν τὸν νεφελόβλητον φίλον μας.

GASTON TISSANDIER.

ΠΕΡΙ ΚΟΙΝΟΥ ΝΟΟΣ

Κατὰ τὴν Καν. D'ALC.

Ὁ ὀρθὸς λόγος, ἡ εὐθεῖα κρίσις, ὁ συνήθως λεγόμενος κοινὸς νοῦς (sens commun), εἶναι προτέρημα ἄξιον νὰ καταταχθῆ ὑπεράνω πάντων τῶν ἄλλων, ὡς δυνάμενος νὰ τὰ ἀναπληρώσῃ. Καθῆκον λοιπὸν ἔχομεν νὰ ἐπιμένωμεν μετ' ἰδιαζούσης ἐπιμελείας εἰς ἀπόκτησιν αὐτοῦ καὶ μετὰδοσιν εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν. Ὁ κοινὸς οὗτος νοῦς εἶναι τὸ πολυτιμώτερον τῶν ἠθικῶν δώρων, ἀνώτερος ὢν καὶ αὐτῶν τῶν προτερημάτων τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας. Τοὺς διστάζοντας περὶ τούτου εὐκολονεῖναι νὰ μεταπέσωμεν προσκαλοῦντες εἰς ἐπικουρίαν ἡμῶν τοὺς μᾶλλον θαυγγώμονας τῶν φιλοσόφων καὶ πάντων τῶν αἰώνων τοὺς ἠθολόγους.

Κατὰ τὸν Θεόφραστον προτιμώτερον εἶναι νὰ ἐμπιστευθῆ τις ἐαυτὸν εἰς ἵππον ἀχαλίνωτον ἢ εἰς τὸν ἀπερισκέπτως λαλοῦντα. Ὅσαι τῷ ὄντι συμφορὰ δύναται νὰ προκύψωσιν ἐκ λέξεων τινῶν δῆθεν ἀθῶων, αἵτινες ἔφυγον ἐκ τοῦ στόματος κούφου ἀνθρώπου! Πόσας δὲ καὶ εἰς ἐαυτὸν προξενεὶ ζημίας ὁ τὴν κρίσιν αὐτοῦ μὴ καλλιεργήσας!

Ἄλλα δύναται ἄρα γὰρ ἡ ὀρθὴ κρίσις ν' ἀναπληρώσῃ τὴν εὐαισθησίαν; Πολλοὶ θέλουσιν ἀρνηθῆ τούτο μετ' ἀγανακτήσεως, ἐξ ἐκείνων πρὸ πάντων οἵτινες νομίζουσιν ὅτι κάτι εἶπον ὁσάκις κρᾶξωσιν «Ἐχω καρδίαν!» ἢ ἀποδώσωσιν εἰς ἄλλον τὴν ἰδιότητα ταύτην.

Ἀτόπως ἐκφραζόμεθα λέγοντες «μορφῶν τὴν καρδίαν παιδίου» καθότι οὔτε ἡ καρδία οὔτε ἡ ψυχὴ εἶναι ἐπιδεικτικαὶ μορφῶσεως, ἀλλὰ μόνον ἡ κρίσις καὶ τὸ πνεῦμα. Εἰς τί, τῷ ὄντι, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ἡ εὐαισθησία τῆς καρδίας, ὁσάκις ἐλλείπη ἢ πρὸς διεύθυνσιν αὐτῆς ἀπαιτουμένη κρίσις; Κατὰ τὸν πολὺν Laroche-foucauld «τὰ μέγιστα τῶν ἠθικῶν προτερημάτων εἶναι ἀνεπαρκῆ, ἀνευ τῆς ὀρθῆς αὐτῶν οικονομίας,» τῆς μετὰ λόγου δηλ. χρησιμοποίησεως αὐτῶν. Τὸ ῥητὸν τοῦτο εἶναι ἀναντιρρήτως ἐκ τῶν ἀρίστων τοῦ ἀνδρός κατὰ τε τὴν ἔκφρασιν καὶ τὴν ἐννοιαν· κατωτέρω δὲ προσθέτει: «Δὲν πρέπει νὰ κρίνωμεν τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῶν προτερημάτων αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκ τῆς χρήσεως αὐτῶν.» Καὶ τῷ ὄντι αὐτὸς ὁ ἀδάμας δὲν ἀποκτᾶ ἄλλως τὴν λάμπην καὶ τὴν πολυτιμότητά